

[Lawaetz]

ikke alene stimuleres, men inspireres på enhver tænkelig måde. Det ser for mig ud til, at der skal etableres et langt snævrere samarbejde mellem den statsstøttede og den private forskning. Et skridt på vejen og et forslag til undervisningsministeren kunne være at sætte nogle flere erhvervsfolk ind i planlægningsrådet for forskningen og i de 6 forskningsråd. De er frit svævende i luften og har for lidt forbindelse med livet. Desuden bør mulighederne for at veksle mellem den offentlige forskning og den private gøres langt, langt bedre.

Jeg vil godt sige, at fremskridtspartiets opfattelse af løsningen på hele dette alt for spredte og forvirrede problem fremgår af vort lovforslag nr. L 117 af 4. december 1975. Det siger ganske enkelt, at fordelingen af de skattebetalte tilskud til forskning foretages af folketingets forskningsudvalg, der til hjælp får en kontraktansat forskningsdirektør, der tillige kontrollerer, hvad der kommer ud af bevillingerne i praksis. Forskningsudvalget har efter min opfattelse – i hvert fald så længe jeg har været herinde, men det er ikke, fordi jeg har været her, tværtimod – hidtil ikke løst sin opgave. Der hersker alt for stor usikkerhed om, hvad man i det hele taget får ud af alt det her. En sparevillig regering – det var hr. Bjørn Elmqvists udtryk – må være særlig sikker på, at de sparsomme midler anvendes rigtigt.

Jeg var imponeret over fru Alice Fabers indledning. Fru Alice Faber havde forstået lidt af det, der gives udtryk for, nemlig at det er meget væsentligt, at det også sætter folk i arbejde og gavner erhvervslivet. Men bagefter tager fru Alice Faber med sine hovedinteresser pynten af det hele ved at komme ind på kvindesagen, som slet ikke kommer det her ved, og kommer også ind på, hvor modbydeligt det er, hvis det skulle give en eller anden form for profit. Det viser, at vi ikke behøver at slutte denne debat i dag, den kan godt få lov til at køre, for det fortjener den.

Grethe Lyngs (CD):

Ministeren nævner i sin redegørelse et citat af Christian den Ottende: »Fordi vi bliver fattigere, behøver vi ikke at blive dummere.«

Vi har i dag et bruttonationalprodukt af en ganske anden størrelsesorden, end tilfældet var på den salige konges tid, så man

kunne passende ændre ordlyden for at bringe den i bedre overensstemmelse med nutidige forhold og sige: fordi vi er blevet lidt mindre rige, behøver vi ikke at blive dummere.

CD hilser undervisningsministerens redegørelse velkommen, bl.a. fordi den slår fast, at forskningsindsatsen ikke vil blive forringet. I øvrigt fastslog statsministeren også dette i sin åbningsredegørelse. Der er allerede sket indskrænkninger i de seneste år, og det vil være u hensigtsmæssigt at skære yderligere. Forskningsindsatsen ligger på ca. 1 pct. af bruttonationalproduktet, og vi kan ikke tillade, at den falder mere, hvis vi skal have blot en minimal chance for at gøre os rimeligt gældende på verdensplan. CD kan med tilfredshed konstatere, at både den tidligere og den nuværende undervisningsminister er enige i dette.

I Danmark kan vi forske; det er der lang tradition for. Vi har haft en Tycho Brahe, en Ole Rømer, en Niels Bohr, og i dag har vi et korps af erfarne ældre og lovende yngre forskere både i de offentlige institutioner og i erhvervslivet.

En af de forudsætninger, der må være til stede, for at al forskning kan fungere, er funktionsdygtige forskningsbiblioteker. Det er ikke nok at gøre sig overvejelser om strukturelle ændringer. I den forløbne 5-6 års periode har der været et fald i de midler, der stilles til rådighed, på over 50 pct., og derfor er det indlysende, at man må se nøje på, hvordan de midler, der nu engang er til rådighed, bliver udnyttet bedst.

Vi er i CD overbeviste om, at man godt kan gøre tingene bedre, også selv om det nok er umuligt at få flere penge. Ved at flytte om på midlernes anvendelse og ved at prioritere på anden måde skulle det være muligt at sikre, at der ikke opstår uoprettelige skader.

I Danmark kan vi forske, sagde jeg før, og vi kan også gøre os gældende inden for nye, spændende områder med vide perspektiver. Et sådant område er f.eks. bioteknikken, der vil kunne få betydning på så forskellige felter som landbrug, miljø og medicin. Under bioteknikken henhører genteknologien, der allerede har givet anledning til debat om etiske problemer i forbindelse med gensplejsning. Man skal selvfølgelig være opmærksom på etikken i disse ting, men det må ikke føre til,